

Formanden: Det er ikke rigtigt her at nævne private Folk eller de formentlige Motiver for deres Handlinger.

Borgbjerg: Af andre Forandringer, der ere foretagne, siden vi sidst saa Skattelovene, er der den overordentlig væsentlige, at der er foretaget en Sammenkobling mellem Skattelovene og Tiendelovene. En saadan har ikke foreligget tidligere, og den foreligger just heller ikke formelt i dette Øjeblik, men reelt igennem den Betænkning, som Landstingsudvalget har afgivet, og i hvilken man siger: Det gælder om at tilvejebringe den fornødne Indtægt for Statskassen til Afløsningen af Tienden. Det er en ganske væsentlig Forandring, der her er foregaaet, det vil sige, at den ny Indkomstskat maa alle Borgere her i Landet nede fra de Indtægter, der overhovedet ere saa store, at man kan tage noget som helst fra dem, være med til at betale ind i Statskassen — blandt andet altsaa for at Tienden kan blive afløst med en Overpris, med en Erstatning, som er højere, end man nogen Sinde tidligere fra Venstre eller Demokratiet havde tænkt sig Muligheden af, en Erstatning, som er saa høj, at selv de frikonservatives Ordfører oppe i Landstinget sagde, at den forekom ham ganske vist lovlig rundelig.

Jeg skal nævne en mindre Forandring, som er foregaaet, foruden disse 7 ret væsentlige, som jeg her har omtalt. Det er den, at Vurdering til Ejendomsskyld nu kun skal foregaa hvert 10de Aar. Det er vistnok uheldigt. Jeg vilde langt foretrække, at vi vare blivne staaende ved Vurdering hvert 5te Aar; thi derved vilde vi ogsaa lettere komme over til det, som jeg vilde sætte saa megen Pris paa, at vi kom over til, nemlig Værdistigningsskatten; og i det hele taget, jo sjældnere Vurderingen foregaar, desto mindre kan Samfundet tilegne sig, ikke blot af Værdistigningen, men ogsaa i Skat af den stigende Værdi.

Det er de væsentligste Forandringer, som ere foregaaede fra vi sidst havde med Skattelovene at gøre. Nu foreligger de altsaa her. Hvad er deres Indhold? Ja, det er i og for sig tydeligt og klart, og jeg tror, det er ret trist, at Befolkningen mener, at Skattelovene ere noget saa forfærdeligt indviklet. Thi denne Opfattelse bevirker, at man ikke i tilstrækkelig Grad fra Vælgernes Side har fulgt Skattelovsforhandlingerne. Det maa man sige, at efter det Vendepunkt i Skattesagen, som fandt Sted i 1900—1901, da det agrariske Overbud fandt Sted fra det estrupske

Landstingshøjres Side, have Skattelovene, skønt de have tabt saa overmaade meget reelt, paa den anden Side naaet dertil, at de ere blevne forholdsvis klarere og lettere overskuelige. Efter at man er gaaet bort fra Overføringsprincippet og gaaet over til Ophævelsesprincippet, ere Skattelovene blevne overordentlig klare, og enhver Vælger vil nu let kunne forstaa, hvad der foreligger. Der foreligger dette, at Staten giver Afkald paa 13½ Mill. Kr., idet den nemlig giver Afkald paa Gammelskat, 5 Mill. Kr., Land- og Ligningsskat, godt 1½ Mill. Kr., Bygningsafgift, 4 Mill. Kr., og idet den giver et direkte Statstilskud til Kommunerne paa 1½ Mill. Kr. og en Tiendegave paa 1½ Mill. Kr. Det er som sagt 13½ Mill. Kr., som Staten giver Afkald paa. Til Gængæld faar den en Indkomstskat paa 5 Mill. Kr., en Formueskat paa 4 Mill. Kr. og en Ejendomsskyld paa 4 Mill. Kr., tilsammen 13 Mill. Kr. Staten taber altsaa efter de Beregninger, som ere foretagne af Landstingets Udvalg, noget over ½ Mill. Kr., omtrent 700.000 Kr. — men efter Finansministerens Beregning taber den i Virkeligheden ikke saa lidt mere. Dette er Skattelovens Indhold, fremsat paa godt et Minut. Dette er altsaa let fatteligt og klart, og enhver Vælger kan øjeblikkeligt se, hvad det er, det drejer sig om.

Men hvorledes virker nu denne vældige Skatteomlægning, dette Spil med Millioner, op til et Beløb af 13—14 Millioner? De ny Skatter, hvorom der her er Tale, Formueskatten, Indkomstskatten og Ejendomsskylden ere jo forholdsvis gode og retfærdige Skatter. Der kan indvendes en Del imod dem, som de nu foreligger, i den Form, de have faaet; men deres Princip er godt, det er et Princip, som Demokratiet kan være glad ved. Indkomstskatten, som den her foreligger, er i sit Princip en god Skat, men det kan ikke nægtes, at i sin Udformning har den slemme Mangler. Navnlig forstaar jeg ikke, at man ikke er gaaet til at forandre dens Skala. Jeg forstaar ikke, at man, selv om man ikke vilde lade Skatten indbringe Statskassen mere, dog ikke gjorde Skalaen lidt mere fornuftig og retfærdig. Den Skala, som her foreligger, er et Hastværksarbejde, foretaget af den parlamentariske Kommission i sidste Øjeblik, et Hastværksarbejde, der er foretaget, da man af mange Grunde, særlig af politiske Grunde, skulde skynde sig. Nu viste det sig, at man senere fik 2—3 Aar. Hvorfor kan man da ikke benytte disse 2—3 Aar til at lave den om? Ja, selv det estrupske